

'Karmozijnrode Meisjes' door de ogen van een 12-jarig meisje

Plotseling en random

Lina is 12 jaar en zit in de eerste klas van de middelbare school. Ze ging in november 2021 met haar moeder mee naar de (avant-)première van de nieuwe theatervoorstelling van Trio Strotski 'Karmozijnrode Meisjes' in theater De Roode Bioscoop aan het Haarlemmerplein in Amsterdam. Een maand later vertelt ze aan haar vader hoe het was.

Vertel, wat heb je gezien?

Lina: Ik ben naar een voorstelling geweest van mijn ampa (grootvader) Guy Sonnen, en twee vrienden van hem. De titel was 'Karmozijnrode meisjes'. Het was geen gewone theatervoorstelling, maar meer een voorstelling voor volwassenen dan voor mensen van mijn leeftijd.

Hoezo?

Nou, ze gingen meer voor volwassenen praten over dingen als verliefdheid. En het waren oudere acteurs.

Wat vertelden die drie mannen dan?

Nou bijvoorbeeld dat ze na al die jaren wel weer eens verliefdheid zouden willen voelen enzo. Maar wat bijzonder was, was dat ze niet gewoon met elkaar praatten. In plaats daarvan deden ze steeds alsof ze allemaal dezelfde persoon waren. Zo begon de ene acteur te praten, maar dan tegen niets en niemand, meer tegen de lucht eigenlijk, en dan ineens nam een andere zijn rol over. Zo zeiden ze elk steeds om de beurt een ander stukje van de gedachtes van dezelfde persoon. Dat gaf een grappig effect. En terwijl de ene praatte, gingen de andere twee dingen uitbeelden – zoals bijvoorbeeld dat het over een kraai ging, dan kraaide een van hun ineens “Krrrrr! Krrrrrrrr!”

Waar ging dat met die kraai dan over?

Dat ging over iemand die naar een museum wilde, en daar naartoe aan het lopen was. Maar nadat hij een kraai hoorde, had hij zich ineens bedacht, draaide hij zich om en liep hij terug naar huis.

Best een slecht verhaal ...

Nee, dat was juist het idee! Hij zei ook “Mensen zullen me wel raar vinden, dat ik me zo plotseling omdraai, en ineens toch niet naar het museum ga.”

En dat deed hij alleen maar omdat hij een kraai hoorde?!

Nee. Hij had gewoon zin om naar het museum te gaan, en toen toch ineens niet meer – eigenlijk heel random, zonder te zeggen waarom. Die kraai was bijzaak, soort van. Geen aanleiding en ook geen oorzaak.

En toen?

Toen kwam er weer een ander stukje waarin ze alle drie deden alsof ze 1 persoon waren. Daarbij gingen ze alle drie achter een soort blok staan. De eerste zei: “Ik hoor de bel.” Dan nam de tweede het over en zei: “Die bel is voor mij...”, waarop de derde vervolgens met een duistere, mysterieuze stem zei: “Maar ik doe niet open...” En daar bleef het dan bij, dan was dat stukje klaar.

Huh? Wat gek ...

Nee. Je verwacht dat er nog veel meer komt, maar dat komt dan niet – en dat is dus juist heel grappig, dat het ineens zo plotseling en random afloopt. Dat is lekker. Dan is het een soort van break, waarna er een langer stukje komt dat weer totaal anders is.

Zoals wat dan?

Nou, zo was er ineens een stuk dat begon met een man op een podiumpje, waarachter een vuil doek hing. Nu gingen ze ineens niet samen de gedachtes van 1 persoon spelen, maar waren ze verschillende karakters die met elkaar in dialoog gingen.

Vertel ...

Die eerste man op het podium had zeg maar de hoofdrol. De andere twee waren de bijrollen. De eerste bijrol zei niks, want hij was op de vlucht voor de hoofdrol, en rende dus steeds weg om zich te verstoppen achter dat doek. De andere bijrol riep dan steeds "Kijk daar! Ik zie hem!", en dan ging de hoofdrol achter hem aan. Zo ging dat steeds door – dat was heel grappig.

En waarom was die ene dan op vlucht?

Geen idee waarom. Misschien was hij een dief of bang – maar het idee was dat je dat dus zelf maar moest bedenken. Zo waren er dus de hele tijd gaten in het verhaal die je zelf moest invullen. Of ik begreep het soms gewoon niet, dat kan ook.

Was dat niet vervelend?

Nee, niet per se. Het was daardoor namelijk ook lekker mysterieus. Het ging gelukkig ook niet te snel, waardoor het juist grappig werd en je zelf een beetje onderdeel werd van iets wat door anderen werd gespeeld. Want ook al speelde je zelf niet mee, de gaten kon je alleen maar invullen met wat je zelf bedenkt, en zo beleef je iets wat alleen jij zelf kan beleven.

Wat leuk zeg.

Ja, al was er ook wel een hoop dat ik gewoon echt niet begreep. Of dat gewoon meer voor volwassenen was bedoeld, zoals bepaalde wijn-grapjes ofzo. Dat soort grapjes zijn dan misschien wel grappig, maar als kind zit je er dan toch vooral bij en denk je: "Ok, haha blijkbaar, I guess so..." Dan heb je wel zoiets van, kunnen we naar het volgende stukje?

Hoe lang duurde de voorstelling?

Niet heel lang, maar ook niet superkort. Een uurtje, misschien anderhalf gok ik. Maar het had ook een half uurtje geweest kunnen zijn.

Wat vond je het leukst?

Dat was een liedje. Daarin zongen ze steeds het woord "Lach". Maar dat deden ze dan als een bevel aan het publiek, alsof ze "handen omhoog!" riepen, maar dan dus "Lach!" En daar trokken ze dan steeds een heel strak gezicht bij, waardoor iedereen moest lachen. Niet omdat het van hun moest, maar omdat dat gewoon zo grappig was.

Hoe liep de voorstelling af?

Met een liedje en lange rode meetstokken die je kunt inklappen, maar ik heb geen idee meer wat voor liedje. Na het applaus gingen ze zich ergens omkleden. Toen kwamen ze zonder acteurskleren terug om te kletsen met het publiek. De zaal was niet heel groot en er waren veel vrienden van ze gekomen, dus het was heel gezellig. Iedereen kreeg champagne, maar voor mij was er geen cola. Dat was wel jammer. Dus toen kreeg ik van mama een flesje water. Verder was iedereen heel vrolijk en was de sfeer erg gezellig. Uiteindelijk moest ik wel naar huis, want de volgende dag had ik gewoon school.

Vind je het een aanrader, deze voorstelling?

Ja, maar dan vooral voor mensen van ongeveer 40-80 jaar oud. Het zijn namelijk wel oudere acteurs, en dat vinden oudere mensen leuker om naar te kijken. 40-80 jaar was volgens mij ook ongeveer de doelgroep. Om die reden zou ik de voorstelling dan ook niet meteen aanraden aan mensen van mijn leeftijd.

Maar het klinkt alsof jij het desondanks wel een leuke voorstelling vond?

Jazeker, ik ben toch wel blij dat ik ben geweest. Het was heel gezellig en leuk, en ik mocht lekker laat opblijven. En het was echt een leuke voorstelling!

Als jij het voor het zeggen was, zou jij dan iets aan de voorstelling veranderen?

Nee, ik zou hem laten zoals het was.

En als ze een nieuwe voorstelling gaan maken? Wat zou je ze dan adviseren?

Dan zou ik zorgen dat ze 3 à 4 grapjes erin houden zoals die van "Lach!". Daarmee maak je het publiek los, in plaats van dat je het publiek alleen maar laat nadenken over wat er wordt gezegd en wat er wordt bedoeld. En gekke geluiden maken zou ik er de volgende keer ook inhouden, dat was echt hilarisch. Verder vond ik het trouwens wel jammer dat ze zo weinig met hun kostuums deden. Af en toe deden ze een jasje uit of een hoedje op, maar dat was het dan wel. Het zou leuker zijn als ze, bij dat stukje met die kraai bijvoorbeeld, niet alleen maar iets zwarts aandoen, maar ook echt in een kraaiïg kostuum zouden verschijnen.

Hoe zou je de acteurs omschrijven?

Mijn grootvader was de meest serieuze. Die had de hele voorstelling een hele strakke blik. Na afloop was hij dan ineens een heel ander iemand, heel vrolijk en niet meer zo serieus. Dan had je een wat kleinere man, die had een bril op geloof ik. Die acteur was het zoekerigst met zijn blik, en keek steeds om zich heen. Hij was ook meer grappig. De derde was de langste. Die was een soort van lieve politieagent. Verder hadden ze alle drie een baard volgens mij.

Kan je de voorstelling in één woord samenvatten?

Mogen het er ook meer zijn?

Ja hoor.

Hm ... Dan zou ik zeggen: grappig, maar serieus.

Ja?

Ja. Dat zou ik zeggen.

Dank je. Ga je dan nu douchen?

Ja hoor. Doe!